

Gesprek in de Geest vanuit Ezechiël 47, 1-12

Woord van leven

1 Toen bracht hij mij terug naar de ingang van de tempel. Daar zag ik onder de drempel water opwellen en in oostelijke richting stromen; de voorzijde van de tempel ligt immers op het oosten. Het water stroomde eerst zuidwaarts langs de muur en vervolgens langs de zuidkant van het altaar. 2 Hij leidde mij door de noordpoort buitenom naar de oostelijke buitenpoort, en rechts daarvan kwam het water weer tevoorschijn. 3 De man ging verder oostwaarts met de meetstok in de hand en mat een afstand af van duizend el. Daar liet hij mij door het water waden en het kwam tot mijn enkels. 4 Weer mat hij een afstand van duizend el af. Hij liet mij door het water waden en het kwam tot mijn knieën. Opnieuw mat hij een afstand van duizend el af; hij liet mij door het water waden en het kwam tot mijn middel. 5 Nog eens mat hij een afstand van duizend el af; nu was het een rivier, ik kon er niet meer doorheen waden. Het water was zo diep dat men er alleen zwemmend overheen kon. 6 Toen vroeg hij: 'Hebt u dat gezien, mensenkind?' Daarop liet hij mij teruggaan langs de oever van de rivier. 7 En op de terugweg zag ik aan beide oevers overal bomen staan. 8 Hij zei: 'Dit water stroomt door het oostelijk deel van het land naar de Araba, mondt uit in de Zoutzee en maakt het water van de zee gezond. 9 De rivier brengt leven overal waar hij stroomt, het wemelt er van dieren. De zee zit vol vis, want de rivier die erin uitmondt, maakt het water gezond. Overal waar hij stroomt is volop leven. 10 Langs de kust, van Engedi tot En-Eglaïm, staan vissers en hangen er netten te drogen. De vissoorten zijn er even talrijk als in de Grote Zee. 11 Het water in de plassen en in de moerassen wordt echter niet gezond; het zal voor de zoutwinning dienen. 12 Aan beide oevers van de rivier groeien allerlei vruchtbomen; hun bladeren verdorren niet en ze zijn nooit zonder vruchten. Elke maand dragen ze vruchten, omdat het water dat ze voedt uit het heiligdom komt. De vruchten zijn eetbaar en de bladeren hebben geneeskracht.'

Verloop van de persoonlijke gebedstijd

Opening: Ik plaats me in de nabijheid van God en schenk Hem deze tijd.

Ik maak het stil. Ik herlees rustig de tekst en zoek mijn plaats in het verhaal, door me als een mensenkind te laten leiden, van de tempel naar de oevers van de rivier, langs de waterplassen naar de kust. Ik kijk met mijn verbeelding naar de dieren, de vissen, de vruchtbomen, het brakke water in de plassen.

Wat ik aan de Heer wil vragen: dat ik in waarheid en liefde mag kijken naar het 'stroomgebied' van de geloofsgemeenschap in de parochie en het bisdom in de wereld van vandaag.

Hulpvragen ter overweging:

1. Het water welt op 'onder de drempel van de tempel'. Wat betekent het voor mij dat het levengevende water uit het heiligdom komt? Waar ervaar ik vandaag dat God nieuw leven laat opwellen?

2. Het mensenkind wordt door de man uitgenodigd terug te gaan naar de oever van de rivier. Ook ik ben uitgenodigd. Wat doet die uitnodiging met mij?
3. Het water brengt op velerlei wijzen leven en genezing voort. Waar sta ik precies? Sta ik in stromend water, vol leven en dynamiek? Of ervaar ik eerder stilstaand zout water in mezelf, in de geloofsgemeenschap – vastgeroeste patronen, niet ontvankelijk voor nieuw leven? Of zijn er juist netten vol met vis of ...? Heb ik daar woorden voor?
4. Als ik mijn plaats in het stroomgebied heb gevonden, welk verlangen leeft er dan in mij? Waar hoop ik dat Gods levensstroom meer ruimte krijgt?
5. De vierde werkvraag bij het thema 'Parochie als levende gemeenschap' (zie brochure *Vaar naar diep water*, p. 27) luidt: 'Hoe kunnen we de vreugde van het geloof – en niet de last van het beheer – opnieuw centraal stellen in ons engagement? Wat zou ons daarin ontlasten?' Waar ervaren wij in onze parochie of gemeenschap 'stromend water', plaatsen waar geloof, hoop en liefde groeien? Wat geeft er vreugde, welke initiatieven dragen vrucht? Waar ervaar ik eerder stilstand of negativiteit?

Ik voer een gesprek met de Heer over wat er in de persoonlijke gebedstijd naar boven is gekomen.

Ik sluit af met een woord van dank en een 'Onze Vader' of een ander gebed dat in mij opkomt.

Korte reflectie na de bezinningstijd: ik noteer wat ik wil delen in de groep.

Na de eerste uitwisselingsronde: ik noteer wat mij getroffen heeft in wat een ander heeft aangebracht.

